

jeende, ere temmelig overflødige i Djebliffet, da Spørgsmaalet ikke ligger for. — Det forekommer mig, at Højesteretsassessor Rimestad har Ret, naar han i 1880 talte om de to Veje, enten en Grundlovsforandring eller en fuldstændig Gennemførelse af Grundlovens § 32; der er ingen Mellemvej. Og under saadanne Forhold er det unyttigt at drøfte, om man er for eller mod Forøgelse, om Forøgelse kan være hensigtsmæssig eller ikke; man har kun at vælge mellem de to Veje. Det ærede Medlems Meningsfæller betragte det i alt Fald som temmelig umuligt at gennemføre en Grundlovsforandring i Djebliffet og mene, at det i alt Fald er uheldigt at komme ind derpaa af Hensyn til, at Grundlovsforandringer ville ganske naturligt komme til at omfatte forskellige større Spørgsmaal, saa at man ikke tror, at det er muligt at komme igennem ad den Vej. Og naar man har den Opfattelse, som jeg i alt Fald til Dels ogsaa har, og som jeg senere skal komme lidt ind paa, er man nødt til at gaa en anden Vej, nemlig til de 137 Kredse, som Regeringens Forslag gaar ud paa, og som ogsaa Folketingets Forslag er gaaet ud paa. — Jeg er for saa vidt enig med de Herrer, der ere imod en Grundlovsforandring, som det forekommer mig, at det vilde være sorgelig komisk, om det danske Folk efter det, vi have oplevet i de senere Aar, efter at vi have levet under provisoriske Finanslove i 9—10 Aar, efter at Grundlovens § 49 er bleven borte eller i alt Fald skudt til Side, vilde oven paa den Historie give sig ind paa lange Forhandlinger om Grundlovens § 32. Jeg kunde ikke ønske at se det, og jeg vil allsaa af den Grund slet ikke være med til at tilraade en Grundlovsforandring paa dette Punkt. Skulde vi atter til at forhandle om Grundlovsforandringer, saa haaber jeg, ja, jeg er vis paa, at det danske Folk da vil trage efter noget større i saa Henseende, og allerførst søge at finde § 49. Skønt ganske vist ingen Lov kan skrives saaledes, at den jo kan brydes, skønt Papiret ganske vist ikke stærmer mod Retsbrud og Aendelse af brutal Magt, er jeg vis paa, at det danske Folk vilde bestrebe sig for at faa Grundlovens § 49 sikret og befæstet saa godt som muligt i Stedet for at fortabe sig i lange Forhandlinger og Undersøgelser om et saa ubetydeligt Spørgsmaal som det, der omhandles i § 32. Af denne Grund er jeg enig med de Herrer i, at vi skulle ikke af Hensyn til denne § 32 tale om en Grundlovsforandring.

Derimod kan jeg ikke være enig med Mindretallet, i, at hvis der ikke opnaas en

Grundlovsforandring, skulde Indenrigsministeren bemyndiges til at foretage en Omfordeling af de 9 kjøbenhavnske Valgkredse. Foruden de Bemærkninger, jeg ellers kunde have at gøre derimod, og som jeg ikke skal komme ind paa, skal jeg blot nævne een, som jeg tror har Hjemmel i Grundloven. Jeg tror, at det ikke vilde være i Overensstemmelse med Grundlovens § 32, hvor det hedder, at Valgkredsenes Fordeling bestemmes ved Lov, kan den altsaa ikke bestemmes ved kgl. Anordning eller paa anden Maade. Jeg tror ikke, at Grundloven anviser nogen anden Vej til Fordeling af Valgkredsene end den, at den skal ske ved Lov. (Breinholt: Maa jeg bede om Ordet for en ganske kort Bemærkning?). Af disse Grunde skal jeg tillade mig at udtale, at jeg agter at stemme imod den foreslaaede Dagsorden og tilraader ærede Medlemmer at stemme imod den.

Derneft skal jeg gaa over til at omtale Flertallets Forslag, der er betegnet som midlertidigt; det er udtrykt saaledes baade mundtlig og skriftlig, men jeg frygter rigtigt nok for, at naar dette midlertidige Forslag gennemførtes, saa vare vi færdige med denne Sags Ordning for vor Levetid, saa vilde vi ikke høre til den Sag i lang Tid. Jeg er saa temmelig sikker paa, at Midlertidigheden vilde blive til en endelig Ordning i alt Fald for lange Tider. — Af mine Udtalelser om den foreslaaede Dagsorden vil det være klart, at jeg ikke kan erkende at Flertallets Forslag opfylder Grundlovens Bud. Flertallets Forslag, som jo gaar ud paa at oprette 8 ny Folketingskredse, altsaa at forandre Tallet 102 til 110, er ikke nogen rationel Gennemførelse af Grundlovens § 32. I saa Henseende skal jeg blot henvise til min Udtalelse, om Mindretallets Forslag til en Dagsorden og skal ikke gentage et eneste Ord deraf. Derimod skal jeg nævne, at Regeringen har Gang efter Gang gjort Forsøg paa at gaa en Mellemvej. Der er gjort 8 saadanne Forsøg; Regeringen har til forskellige Tider foreslaaet 4, 6, 8, 12 ny Valgkredse, men det har vist sig, at alle disse Forsøg vare frugtesløse, og at der har været en voksende Erkendelse af, at skal man frem, saa maa man frem med et Antal, der respekterer Forholdstallet. Jeg kan ikke slette rettere, end at Flertallet selv i sin Betænkning har anerkendt den Betragtning, jeg her har gjort gældende. Paa flere Steder i Betænkningen lader Flertallet Udtalelser falde, som staa i Overensstemmelse med min Opfattelse. Allerede paa den første Side taler Flertallet om en bogstavelig Ud-